

2-7.6.2014

במרכז הקהילתי, תמרת

ערב חג, יום שישי - 08:00-13:00

אוצרת התערוכה: ערית טל-טנא הפקה: דוד הירש

david@go2print.co.il

תערוכת אחי עמך יזרעאל

1. יסמין גרשוני-כאיר | "שדה תעופה טכניקה" | מעורבת על עץ 19x60 ס"מ | 2014
2. יעל בצר | "אוושר פשוט" Simple joy | אקריליק על בד, 120x90 ס"מ | 2014
3. אברהם סדרינס | מסדרת "מזרח מהמערב" | אקריליק תעשייתי על דיקט 100x100 ס"מ | 2006

<< כל התמונות בקטלוג הינן תמונות חתך >>

תמונות בכריכה, מימין לשמאל, מלמעלה למטה:

אלי שמיר | "תל קסיס" | שמן על בד 160x240 ס"מ | 2012

יעקב דורצ'ין | "מלאך ערוף" | פסל ברזל 30x40x50 ס"מ | 2014

שמעון אדרי ז"ל | "חיזורים" | שמן על בד 80x90 ס"מ | 1998

פטריסיה הלר כרמיאלי | "ריטה" | אקריליק על בד 50x50 ס"מ | 2013

ד"ר יוסף שנטל | "הגלבוע מהתבור" | אקריליק על בד 80x60 ס"מ | 2013

איריס דגן | "בשילה-ענף עץ לימון ביתי" | שמן על בד 25x35 ס"מ | 2014

אורלי יוספזון חלמיש | ללא כותרת | אקריליק על בד 60x80 ס"מ | 2012

שמואל רוכין | ללא כותרת | צילום על בד 100x50 ס"מ | 2014

דלית פרוטר | "עדי" | שמן על פשתן 20x30 ס"מ | 2013

נעמי מקלאווד | "בריכת הדגים בקיבוץ הזורע" | צילום על אלומיניום 50x70 ס"מ | 2013

"גשם טפטף על גבעה, מים יורדים במורד אל העמק,

בין שני הרים הטיפה מפרה את הזרע,

אדמה כמו אחרי אהבה, הגוף עוד רגיש,

הראש מעט ריק, לכן כשחמדה אדמה

את פני השחק, היא רקמה בדי ערוגות כוכובים".

מילים ולחן: ערן צור – אדמה אחרי הגשם

"אמני העמק"

זו השנה השניה, בה מתקיימת תערוכה קבוצתית של "אמני העמק" במסגרת פסטיבל "חלב ודבש". היצירות מייצגות מגוון מקיף של 38 אמנים ויוצרים שונים תושבי עמק יזרעאל, המבטאים ביצירתם את השראתם והשפעתם מסביבת מקום מגוריהם.

ביניהם האמנים המוערכים: אלי שמיר ויעקב דורצ'ין. ציוריו של שמיר מהווים בה בעת מקרה פרטי, ספציפי, של יישוב חקלאי בעמק יזרעאל (כפר יהושע), וגם סיפורו של אתוס מסוים ונקודת מוצא לשאלות עקרוניות על מקום, "שמיר, דוברו של העמק במחוזותיה של האמנות" (רון ברטוש-חוקר אמנות). ויעקב דורצ'ין, פסל עתיר הישגים, איש אמנות וטבע. - "הבורר, מפריד, חותך, מכה, מעקם, מכופף, מאחה ואז הוא משגר אליו לעמק את שְׁתִּילי הברזל החלודים הללו, שמהן יִקְרָא בתהליך של הכלאות "עולם חי" חדש, המאשר אורגניות פנימית חדשה..." (ד"ר גדעון עופרת).

השנה מציגים בתערוכה גם תושבי "כפר תקוה" (אשר הוקם בשנת 1964 על גבעות זייד שבעמק יזרעאל), שהינם בעלי צרכים מיוחדים. ניתן לכנותם את קבוצת היוצרים של הכפר כאמני "ארט כרוט" - יצירתם הייחודית הינה ציור אינטואיטיבי, כזה היוצא מכלל שליטה ותכנון. ציור סוער, נאיבי וצבעוני, חופשי, "טהור" ומחוספס, המהווה שחרור רגשי.

התערוכה מייצרת אצלנו הצופים חוויה ויזואלית ורגשית, אודות רוח המקום. מפגש אמנות מקומי, עכשווי וכן-דורי, המבטא את רחשי הלב לעמק ולנפיו מהיבטים שונים, באמצעות מדיות מגוונות.

נורית טל-טנא

אוצרת התערוכה

1.

2.

3.

4.

1. איתי בר יוסף | "פרות" | צילום על נייר 47x60 ס"מ | 2012
2. אלה צימבליסטנה ננצל | "טיול" | אקריליק על בד 120x100 ס"מ | 2013
3. עזרא צמרי ז"ל | "שדות בעמק" | קולאז' ואפליקציה על בד 100x50 ס"מ | 2005
4. יעל הרפז | ללא כותרת | אקריליק, פחם וחריטה על הבד 50x40 ס"מ | 2013

יעקב דורצ'ין [קיבוץ כפר החורש]

פסל, צייר ופרופ' לאמנות באוניברסיטת חיפה. מהאמנים החשובים והבולטים בישראל בעשורים האחרונים ומחלוצי אמנות המיצב בארץ. מזוהה כיום עם פיסול בברזל. עבודותיו נטועות עמוק בנוף הישראלי ובטבע, ועוסקות בנושאים מקומיים ואוניברסליים כאחד: מוות ומלאכים; טבע ואדם; בארות ומים, וחוקרות שאלות מהותיות על החפצים המקיפים אותנו ועל החומרים שהם עשויים מהם. דורצ'ין מלמד אמנות שנים רבות, ומקדם את חשיבות האמנות וחקר האמנות באקדמיה. אמן עתיר הישגים, זכה בפרס ישראל בתחום האמנות הפלסטית לשנת תשע"א. האוצר ומבקר האמנות ד"ר גדעון עפרת כתב אודותיו ואודות עשייתו: "...מי הם הפגרים החלודים הללו? מי הם האיברים הגדועים והמוכים, גדמים של מכאניקה מובסת? בעברם ההרואי הם היו קורות פלדה שתמכו בתי-קומות, הם היו מנגנוני עוז במכונות אדירות-מעש, סורגי עשת שגוננו על בניינים, מכשירים שהכניעו אדמה ואבן. עתה, משקרוסו תחת עולו של הזמן, משנידונו לקבר-האחים במגרש הגרוטאות, מתבונן בהם דורצ'ין ושואל בינו לבינו: 'הֲיָקוּמוּ העצמות האלה?' וברי לו שכן. וכבר במחסן החיפאי הגדול שבקריית-הפלדה הוא מקושש, מנפה, בורר, מפריד, חותך, מכה, מעקם, מכופף, מאחה ואז הוא משגר אליו לעמק את שְׁתָּלִי הברזל החלודים הללו, שמהן יִבְרָא בתהליך של הכלאות 'עולם חי' חדש, המאשר אורגניות פנימית חדשה. דורצ'ין, פסל עתיר הישגים וחוקר חרקים מדופלם, איש של אמנות וטבע, נדרש עתה לְזִיווּגִים הנכונים בריתוך וְלְהַשְׁתַּלּוּת הנכונות של הַהֶצְרָךְ" (ד"ר גדעון עופרת). בתערוכה זו מוצג הפסל הברזל, "מלאך ערוף", 70x40x30 ס"מ, 2014.

אלי שמיר [כפר יהושע]

ציוריו מהווים בה בעת מקרה פרטי, ספציפי, של יישוב חקלאי בעמק יזרעאל (כפר יהושע), וגם סיפור של אתוס מסוים ונקודת מוצא לשאלות עקרוניות על מקום. חוקר האמנות רון ברטוש, שאצר את תערוכתו האחרונה של אלי שמיר, כינה אותו כ"צייר-עמק-יזרעאל, דוברו של העמק במחוזותיה של האמנות". שמיר נולד ב- 1953 בכפר יהושע. הוא למד ב"בצלאל", שהה תקופה ארוכה בירושלים ובבוסטון, ובשנת 1999 חזר והשתקע במקום הולדתו. שמיר הוא צייר פיגורטיבי, שדבק בציור דווקא בזמן בו האמנות המושגית והפוסטמודרנית שלטה בזירות האמנות בארץ ובעולם. כיום, לאחר שאנו יודעים כי הכריזו מוקדם מדי על "מות הציור" שמיר מקבל את המקום הראוי לו. בשנת 2009 הציג תערוכה מקיפה במוזיאון תל-אביב (אוצר דורון לוריא), ובשנת 2013 הציג תערוכה גדולה של ציוריו החדשים בגלריה "זימאק". נדמה כי המינוח השחוק "צייר של ציירים" - ראוי מכל היבט לפירושו המעשי בהתייחסות לצייר אלי שמיר, המעורר בנו, בעמיתיו ובתלמידיו, הערכה והתלהבות לציור ולחקירתו הבלתי מסתיימת של המושא המצויר. בתערוכה זו מוצג הציור: "תל קסיס", שמן על בד, 240x160 ס"מ, 2012.

יליד ארגנטינה, בוגר בית הספר לגרפיקה בבואנוס איירס. עלה לישראל בשנת 1970 והצטרף לקיבוץ גזית. השלים לימודיו לתואר ראשון בבית הספר באמנות בתל-חי. רואה עצמו כאמן אוטוידקט, מלמד ציור אצלו בסטודיו. בתערוכה זו הוא מציג ציור ריאליסטי מתוך סדרת: "מזרח מהמערב", נשים הלבושות בביגוד המסורתי העוטות על פניהן שרשראות, דמותן כמו "מודבקת" על רקע מסורג. העיתונאית טלי גורן-ספיר כתבה בנוגע לסדרה זו: "את עטופה בכל כך הרבה שכבות. אריגים רכים מכסים, שכבה ועוד אחת את כל תשוקותייך מכסים. כך למדת מכל דורות האמהות לפניך. שמלתך כהה וחלקה, מתחתה סוגרים על איבריך מיני בגדים תחתונים כדי לוודא שלא יהיה כל קשר בין גופך לחוץ, ובינו לתחושות שפעם עוד רצו לקוות. על כתפיך מוטל של מאריג צמר רך, פסים חוצים אותו לאורך ולרוחב, יוצרים תאים תאים... מונחת המטפחת בחופשיות כמו גלים של רך, אך שיערך אינו זורם. הוא שקע. על צווארך ענדת שרשרות ברזל ספק תכשיט, המשך של הקעקוע שעל פניך, מקשטים את המשקל המזכיר לך שכל הווייתך הפיזית נטועה במקום אחד בלבד. רק העיניים יוצאות להן אל הוויה שמעבר לכאן ועכשיו, לעולם לא מוכר ולא ידוע. את רוצה להגיד משהו, פתחת את שפתייך מעט אבל לדבר את יודעת רק על מה שקרוב. מה תגיד-לעיניך אלו שרוצות להתנתק?". אברהם הציג בתערוכות רבות, יחיד וקבוצתיות בארץ ובחו"ל.

אברהם סדירנס (קיבוץ גזית)

1. אופיר כנון | "מבט מבית הקברות נהלל" | שמן על בד 18x40 ס"מ | 2013
2. נמרוד שנטל | "האם וכתה" | פחם על נייר 60x90 ס"מ | 2013

אופיר בגון (נהלל)

גדל בקיבוץ יפעת, לאחרונה שב להתגורר בנהלל. הסטודיו שלו ממוקם כיפעת. ציוריו מצוירים מתוך התבוננות ישירה בנוף. בתערוכה הוא מציג שתי עבודות בשמן על בד, המציגות סוג של דיאלוג מוקפד ומרשים בין יופיו של הטבע לתוצרים הטכנולוגיים מעשי ידי אדם. נוף ראליסטי, תמונת מצב עכשווית/רגעית של הרגע המצויר. כך בציור אחד, מוצגת מכונית חונה מול הנוף המשתרע למרגלותיה - מבט מבית הקברות של נהלל (תל שימרון). ובציור שני, עמוד ברזל ממוקם במרכז הקומפוזיציה, עשוי ברזל, צבוע אדום לבן, כמו נמשך ו"צומח" הלאה למרחם, מעבר לגבולות הבד, כאילו היה עץ נוסף ממין אחר מבין קבוצת העצים הירוקים. "למען האמת, המקום הספציפי של הציור לא ממש חשוב לי. זה יכול להיות בכל מקום... לכן גם לא חשוב לי להכניס כל פרט מזהה (כל עץ או הר או שביל) אלא רק מה שמסייע לקומפוזיציה שלי. הציור של המכונית, עוסק בחלל, בניגודים - קרוב מול רחוק. הציור השני עוסק יותר בכתם, צורה, באור" - (אופיר בגון).

איילת בר (שימשית)

מציגה ציור של טווס הדור ורב צבע, הממוקם במרכז הקומפוזיציה, סביבו מרקמים ערבסקיים. הטווס מציור בטכניקה ייחודית בצבעי אוברגלייז על גבי אריחי קרמיקה. הציור עבר פעמיים תהליך שריפה בחום של 780 מעלות בתנור קרמי. "למרות שנולדתי וגדלתי בחיפה, על ראש הכרמל המשלב את חורשות האורנים עם נוף של הים, העדפתי לבנות את ביתי בעמק יזרעאל (ביישוב שמשית) וכל בוקר מחדש בדרכי לעבודה אני נהנית מנופיו של העמק הנגלים כל פעם בצורה אחרת בהתאם למזג האוויר ולעונות השנה. לכן המוטיבים בעבודותי לקוחים בעיקר מן הטבע: נופים, בעלי-חיים, אך לא רק. בטיול בן שנה שערכתי במזרח הרחוק מיד עם סיום לימודי נחשפתי לסגנון העיטורי המאפיין את הארמונות העתיקים שבחודו, ובהחלט ניתן למצוא את השפעתו ביצירותי. אך מעל לכל אלה, המאפיין הבולט ביותר שלי הוא צבעוניות ושילובי צבעים. בתחומי חיי האחרים כמו הלבוש ועיצוב הבית שלי".

איריס דגן (אלון הגליל)

יוצאת עם המכחול אל מרחבי הטבע, ציורי הנוף שלה ציורי בעמק, כאשר מרחבי השדות הם הקנבס עבורה. בתערוכה היא מציגה בפנינו את "שלולית החורף" בכפר יהושע, ובציור אחר היא מציגה ענף עץ לימון בחצר ביתי - "כשילה". איריס מתייחסת בציוריה לציטוט של צייר סיני מהמאה השמינית - "נטלתי את הטבע שבחוץ, שיהיה לי למורה, ומצאתי את הטבע בתוך ליבי". לדבריה "עצם זה שאני מציירת בעיניים פקוחות חורף במידה רבה את מה שבאמת רציתי: אני מציירת וכמו מנסה לשכוח את עצמי להיות במצב ביניים בין מודע ללא מודע בעיניים פקוחות מבקשת לחלום" - (איריס דגן).

אורלי יוספזון חלמיש (מושב היוגב)

בוגרת לימודי ה"מדרשה לאמנות מכללת בית ברל". יוצרת בתחום של ציור ורקמה אומנותית. עוסקת בהדרכת אומנות ובהדרכה של אנשים בעלי צרכים מיוחדים. מדריכה אוטיסטים ברמות תפקוד שונות בחוגי אומנות מתוך אמונה כי "האומנות היא שפה אוניברסאלית, חומרית ורגשית המאפשרת לבני האדם לבטא את עצמם, ללא פערים וללא גבולות. על אף הדחף העז הקיים בהם, לרוב מתקשים אנשים עם צרכים מיוחדים לממש את הצורך שלהם בביטוי עצמי בדרכים שגרתיות, והאומנות היא זו המגשרת על פערים אלה" - (אורלי יוספזון חלמיש). בתערוכה היא מציגה ציפור בודדה, המצוירת במספר קווים בצבע אקריליק שחור על בד, ללא תפאורה נוספת. באסוציאציה אישית ציורה זה עשוי להזכיר את הציפורים השחורות, המינימליסטיות של האמן הנודע צ'כי גבע, שציפוריו מעולם לא עפו, לא הרימו כנף - "ציפור מקורקעת. בודדה ומקורקעת" - (שרה בריטברג-סמל).

איתי בר-יוסף (שימשית)

בוגר המחלקה לצילום ב"בצלאל". מציג תצלומים מעובדים שחור/לבן מתוך הסדרה: "שתיקת היער". תצלומיו מתכתבים עם עולם הציור. ניכר כי איתי מותח את גבולות הזמן, המקום והפרספקטיבה של הצילום. לדבריו, התצלומים מספרים את סיפור האדם והיער תוך התכוננות מעמיקה במרכיביו, נגיעות האדם ניכרות כמעט בכל צילום. היערות צולמו במקומות שונים בעולם כולל בארץ ובעמק. הפרויקט מושפע מהאמנים-צלמים היוקטוריאנים של סוף המאה ה-19 ומצילמי הנוף האמריקאים של המאה ה-20. "רוב יערות העולם המערבי מושפעים באופן כזה או אחר ממעשיו של האדם. הוא נוטע וגודע, מנקה ומלכלך, משמיד ומגן. האדם מגדיר את תחום היערות, יוצר בהם דרכים, מקים בהם מתחמי פנאי ופנאי, מטייל ברגל ובמגוון כלי רכב, מבעיר בהם מדורות, ומלקט בהם פירות, גרגירים ופטריות. כמעט בכל יער ניתן למצוא נגיעות של האדם, את הסיפורים שהשאיר אחריו" - (איתי בר-יוסף).

"The moment one gives close attention to anything, even a blade of grass, it becomes a mysterious, awesome, indescribably magnificent world in itself" (Henry Miller).

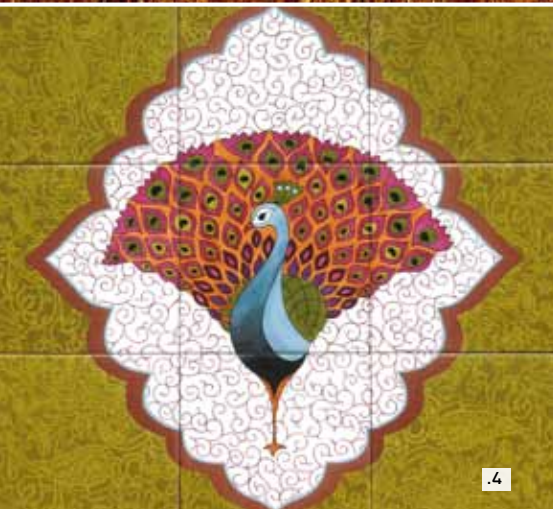
1.

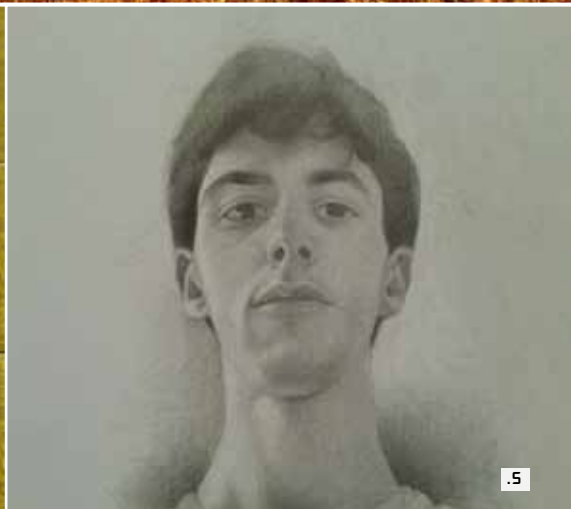
2.

3.

4.

5.

6.

4. איילת בר | "טווס" | צבעי אוברגלייז על אריחי קרמיקה 60x60 ס"מ | 2011
5. יובל ליאור | "דיוקן עצמי" | עפרון על נייר 60x45 ס"מ | 2014
6. סינל שמיר | ללא כותרת | חמר אפור שרוף 25x17 ס"מ | 2014

1. מרינה לוי פורמן | "לחזור הביתה" | צילום על בד 100x50 ס"מ | 2013
2. הלל עידן | "הספירה" | פסל ברזל 60x60 ס"מ | 2013
3. משה שוחט | "אלונקה" | שמן על בד 40x18 ס"מ | 2013

אלה צימבליסטה ננצל (בית לחם הגלילית)

מגייסת ליצירה את גיבור ילדותה - "מייטי מאוס", המסמל עבורה גיבור בעל כוח על, המרחף מעל העמק ומרחבי הארץ במטרה להגן ולהציל חיים. "אני מגייסת את גיבור ילדותי לשמור על הילדים של שני הצדדים (יהודי וערבי). בקיבוץ היינו מבקרים את ההורים בין 16:30 ל-19:00, ובשעה 17:30 הינו צופים בסרטים מצוירים. אחד האהובים עלי היה מייטי מאוס. יש כאן נסיון לחבר בין העבר למציאות העכשווית, בבקשה לעזרה במלחמה האינסופית." - (אלה צימבליסטה-ננצל). לצד ציור זה היא מציגה את "חצב כחול" בשפה אקספרסיבית הייחודית לה, המעוררת אצלנו הצופים התכוננות מורכבת: מחד במבט בציור נוצרת התחושה כי אנו צופים ב"מבט מעל" כאיזו מפה טופוגרפית מופשטת/מימית, אך מאידך החצב המקורקע לאדמה מחבר אותנו אל הקרקע. ביצירתה, אלה מחפשת את ההקבלה בין המתח לשקט והפסטורליה הקיים בטבע לבין מצבים בחיים בהם התהליכים מורכבים, כמו: בדידות ומשפחה או חיים כישראלי בארצנו.

יעל הרפז (גבעת אלה)

"כיצד ניתן להביט בנוף? אנחנו מביטים בחפצים, בדמויות, בפרצופים, בגופים, בסימנים. המערכת החזותית שלנו לומדת להבחין בדברים שיש להם שמות: עץ זה, בית זה, עמודי גדר אלה. אז במה אנחנו מביטים כשאנחנו מביטים בנוף?" - (ווג'י. טי. מיטשל, נוף קדוש). יעל בוחרת ללוות את היצירה המוצגת בתערוכה באמצעות ציטוט זה. יעל רואה עצמה כאישה יוצרת ההולכת בעקבות הקו והכתם, כאשר בין הגלוי והנראה ישנה העוצמה הפנימית המגולמת בדחף לצייר. במקצועה היא מטפלת המשלבת בין פסיכותרפיה ורוחניות (עו"ס, M.A. במדעי הרוח), לדבריה: "הציור כ- 'חדר משלוי'".

דלית פרוטר (הסוללים)

בשמן על בד ובריאליזם מוקפד, אך כזה שמותיר לאמנית בחירות אישיות בתוך המציאות הציורית. דלית עוסקת במורכבות ויזויו של גיל בנות הנעורים ומספרת את סיפור ההתבגרות המאוד מרובד וטעון של נערות במאה העשרים ואחת. כך היא מציגה שני ציורי דיוקנאות מתוך מקבץ ציורי, שהוצג במסגרת תערוכת יחיד שהוצגה לא מכבר - "נשים קטנות". בציור "בת מצווה" נראית נערה (בתה של האמנית) בשמלה לבנה חגיגית, בשיער גולש, כשהיא יחפה, נצבת כחלל סגור ומבטה כלפי מטה. ובציור נוסף, המכונה - "עדי" - נראה דיוקן פניה של הנערה, עורה צח, יופייה הרענן, אך גם נלכד בו כעת גם מבטה העמוק ורצינותה התהומית של הנערה, שכבר אינה ילדה, אלא מתבגרת בעלת אישיות חזקה משלה. "כדי לדייק את תחושותיי אודות הנושאים עמם אני מתמודדת אני בוחרת לצייר בסגנון ריאליסטי אקספרסיבי - לא להיות נאמנה מדי למציאות אלא לרכז אותה בעזרת תאורה קונטרסטית, משחקי פוקוס ובמניפולציות צבעוניות" - (דלית פרוטר).

יובל ליאור (תמרת)

בן 22, צעיר האמנים המציגים בתערוכה. מצהיר על עצמו כאוטודידקט ותלמיד שנה ב' ב"תחנה". יובל, מציג רישום ריאליסטי מוקפד ומדויק - "דיוקן עצמי" ורב מבט שנרשם בעפרון על נייר. ההתכוננות "בעצמי", של הנרשם מול המראה נקשרת לז'אנר ציורי דיוקן עצמי, שהינו חלק ממסורת ציורית רבת שנים בה האמן כמרכז היקום, האמן כאובייקט המצויר. "ציור דיוקן עצמי הוא תהליך של התכוננות פנימית, חקירה עצמית ודרך ייחודית לכתיבה אוטוביוגרפית" (West 2004).

הלל עידן [קיבוץ גבת]

- מציג פיסול קווי. פסליו ברזל בעלי סגנון גיאומטרי, מופשט. לדבריו: "העמק שלנו נמצא בכניה מואצת, ומכאן הרעיון ליצירת הפסלים שנוצרו משאריות ברזל במיוחד לתערוכה זו, כך אספתי שאריות ברזל בנין עגול מצולע מאתרי בניה ויצרתי פיגורות". הפסלים מינימליסטים, כאשר קו הברזל הנרשם בחלל מייצר צורות מופשטות ומעט גיאומטריות (ספירלה, מעין, עיגול). כאשר הפסלים, בדומה ליצירה קלאסית, עשויים לבטא מציאות דרך תפיסה מושגית. "כדי ליצור את הרושם העיקרי אין צורך לצייר אלא בכמה קווים או בכמה משיכות מכחול, שאותן פיקאסו החליף יום אחד בכמה מוטות מתכת. ריתך אותם כדי שיחזיקו" - (חוליו גונזאלס מתוך "הפיסול של פיקאסו" אודות הפיסול הקווי של פיקאסו בעת שיצר את השפה החדשה בפסליו בשלהי שנות ה-20 של המאה הקודמת).

הלל לוטקין [הסוללים]

מציג סדרת עבודות קולאז' שנוצרו לאחרונה, העוסקות בנושא העמק. ביניהן: "רכבת העמק", "אלכסנדר זייד", "מקור השם נהלל", "הושע חנקין". שפתו הייחודית של הלל נוגעת באמנות הקולאז' של שנות ה-20, באמירה עכשווית ובהתייחסות טיפוגרפית. במקבץ עבודות הנוכחי הוא מחבר בין ההיסטוריה להווה העכשווי באמצעות השימוש בקולאז' ובאופן העמדת הקומפוזיציה. כך בקולאז' "הושע חנקין" מוצג דיוקנו של גואל אדמות העמק, לצד גזרי נייר אחרים, הלוקחים מתוך טקסט מילוני אודות הגדרת "עמק יזרעאל". הלל מספר אודות עבודת קולאז' נוספת - "רכבת העמק": "לפני כמה שנים, בחגיגת 80 לעפולה, בקשו ממני לעצב תערוכה בגלריה העירונית. האייטם המרכזי היה שיחזור קטע תחנת הרכבת. דאז עם קרון מקורי על הפסים המקוריים שבתוך הקרון. מאז, וגם היום כשמדובר על חידוש רכבת העמק, עוצמת הנושא תפסה אותי, בהיותו משהו שמאוד מסמל את העמק ומקומו בהיסטוריית הארץ". וכך קולאז' "רכבת העמק" מורכב מפיסות מידע שונות: המבנה הקיים והמשופץ בכפר יהושע, הקטר במוזיאון הרכבת בחיפה, וקרטיס רכבת ישן: סמח - תל יוסף"

1. נירה יעקובי | "בנות החומה" (ראסטאן) | אקריליק על בד 50x60 ס"מ | 2013
2. הלל לוטקין | "מקור השם נהלל" | קולאז' על נייר 18x24 ס"מ | 2014
3. מיכל ויטלס | "אישה הרונית שוכבת" | שמן על בד 130x80 ס"מ | 2014
4. ענבל נצר | "ללא כותרת" | שמן על בד 60x50 ס"מ | 2014

יורם לילך (כפר יהושע)

איש אדמה שהוא גם יוצר. ליום יש משק חקלאי בכפר יהושע, מגדל אפרוחים, עובד בכרם ליו, ויוצר בסדנת הדפס רשת הממוקמת מתחת לכיתו. חבר באגודות ציירים בארץ ובחו"ל, הציג בעשרות תערוכות בארץ ובחו"ל - ועבודותיו נמצאות באוספים שונים. (בעבר תפקד כיו"ר המועצה הארצית של אגודת הציירים והפסלים בישראל). בתערוכה זו יורם מציג את "שדרות ברושים" - עבודה מרגשת ו"נאיבית" במובן הטוב. המבטא את התייחסותו לשינוי המקום והזמן של נוף סביבתו - "אלו ששימשו פעם בתור מגני רוח של הפרדסים [שנעקרו], ניצבים היום באמצע שום מקום כמו מסדר צבאי שהתאבן" - (יורם לילך). העבודה נוצרה בטכניקה מעורבת המשלבת אקריליק ורשת.

ד"ר יוסף שנטל (גבעת אלה)

ציורי הנוף של ד"ר שנטל מייצגים את גישתו הציורית הראליסטית כההליך חקירה מעגל ומתמשך של נופי סביבתו. ציוריו מציגים נקודת מקום בנוף שניתן להתחקות אחריה. נוף מזהה, מדויק, המלווה משטחי צבע ואור, המעידים על התבוננותו הממושכת במושא הציורי - נופי הארץ. עם פרישתו של ד"ר שנטל לגמלאות, לאחר שהיה מנהל מחלקה אורולוגית בב"ח העמק, ועבד כ-40 שנה כרופא, מהן כמעט 20 שנה כמנהל מחלקה. נדמה כי עבודת הניתוח כעת הסבה עצמה לניתוח נוף מגוריו ויישומו על הכד. כך הוא מציג בפנינו את מראה "הגלבוש מהתבור", וציור נוסף המוכנה "שיכונים". "האדם אינו אלא קרקע ארץ קטנה, האדם אינו אלא תבנית נוף- מולדתו, רק מה שספגה אצנו עודה רעננה, רק מה שספגה עינו טרם שבעה לראות" - [שאלו טשרניחובסקי].

יסמין גרשוני – גאיר (נהלל)

מציגה את הציור "שדה תעופה" שנוצר במיוחד לתערוכה. מדובר בעבודה אירונית המתייחסת למערכת סביבתית בין האדם לטבע. במבט ראשון בציור נדמה כי מדובר בסצנה פסטורלית, נאיבית ורגעית, המתרחשת בנוף העמק, כמו סצנה הציורית הלקוחה מסיפור אגדה: מטוס ריסוס חג מעל מרחבי שדות העמק הפתוחים. כאשר בפינה השמאלית של הציור, בתוך סל של כדור פורח שרק חלקו נראה, נמצא ארנב נושא תיק גב. ורק במבט נוסף ומדוקדק יותר, תחת הצל שמתחת לכדור הפורח מתגלית המילה **AUREVOIR** - שתרגומה בצרפתית "שלום ולהתראות". ניתן להבין כי מסתתר כאן מסר וביקורת. ממי אנו נפרדים כאן? למעשה, הארנב איננו בטיול תיירותי מעל נופי העמק, אלא, מעופו מסמל את הנטישה ההדרגתית של הטבע וצמצום השטחים הפתוחים, אל מול הטכנולוגיה המשמשת את החקלאות המתקדמת בתקופתנו ולצידה - מגמות תיעוש ואורבניזציה הזולגות גם לשדות ולמרחבים הירוקים.

יעל בצר (נהלל)

מעידה על עצמה כאוטודידקטית, ילידת דור רביעי בעמק, ילידה הינם דור חמישי. לדבריה, העמק נמצא וקיים בכל יצירה שלה כיון והחיבור אליו תמידי ומספק מקור השראה. בתערוכה היא מציגה ציור באקריליק על בד בו מוצג בנה לגופו בגד ים אדום והוא "משוכפל" בפוזיציות שונות על הבד, מחויך ומאושר, כפי שילדים יודעים להיות. הציור מכונה: "אושר פשוט - Simple joy" - יעל כותבת בכנות יוצאת דופן: "בתקופות עבר חיפשתי אושר ושקעתי בתהליך החיפוש, כאשר עייפתי מלחפש, הסתכלתי סביבי וראיתי שהאושר חיפש אותי בכל אותו הזמן. התיישבתי על מקומי והרגשתי טיפשה, הרי עוד בהיותי קטנה, הנחו אותי כי כאשר מאבדים משהו, יש להישאר באותו מקום עד אשר הוא ימצא אותך. כך בעודי יושבת, הרמתי את עיניי והאושר מצא אותי - הוא היה כאן תמיד" (יעל בצר). לפרנסתה הינה מנהלת שיווק ופיתוח אסטרטגי- עבודה המשלבת הבנה של צרכי הצרכנים ועיסוק בפיתוח מוצרים חדשים.

אמני כפר תקווה

בית ומקום לאנשים מיוחדים. הוקם בשנת 1964 על גבעות זייד שבעמק יזרעאל. תושביו בעלי נכות וקשיי ההסתגלות ברמות שונות. ביניהם "אמנים" היוצרים "ציור אינטואיטיבי", כזה היוצא מכלל שליטה ותכנון, המהווה שחרור רגשי. יצירותיהם עשויות לאזכר את זרם ציירי ה"ארט ברוט" של "אמנות האאוטסיידר", אליו השתייכו אמנים שונים ביניהם: פול קליי, ג'וליאן שנאבל. ז'אן דובופה כתב ב 1959: "ארט ברוט מצוי בקוטב ההפוך למחנה הידע, העבודות הן בבחינת קולו של האיש הפשוט ולא של התאורטיקן המומחה. פעולת היצירה נובעת מתוכן בצורתה הטהורה ביותר והיא מבטאת כושר המצאה כלתי מרוסן, אקסטזה של שיכרון, חירות מוחלטת".

בין המציגים: **יונתן סינגר** - המצייר בעיקר נופים ומראות מילדותו בארצות הברית. מתגורר בכפר כ 27 שנים. ציוריו הוצגו במספר תערוכות ברחבי הארץ. מציג שתי עבודות בטכניקה של עפרון וצבעי אקריליק על נייר. **שרי צור** - רושמת בעיפרון ולאחר מכן מתחילה לעבוד עם הצבעים (פנדה ואקריליק), מציירת ציורי נוף ממקומות בהם טיילה בארץ ובעולם. הציגה במספר תערוכות ברחבי הארץ. מציגה בתערוכה את הציור המכונה: "נוף מטיול בגרמניה" ואת הציור "כפר תקווה והעמק". **רוני פקלר** - נוהג לעבוד בשכבות, חוקר את החומר ואוהב לערבב צבעים, מצייר בעיקר נופים מסביבתו הקרובה. מציג שתי עבודות בטכניקה מעורבת קולאז' על קרטון - צבעי גואש ופנדה: "בית אוטו ואיש", ו"נוף בכפר". **ישראל מרק** - חרש אילם, מרבה לצייר דמויות במצבים שונים וכן בניינים. מתחיל את ציוריו בקו קונטור שחור, לרוב בטוש ארטליין ולאחר מכן צובע בצבעי מים או טושים. מציג בתערוכה שתי עבודות המכונות: "אנשים", ו"הריקוד".

1. ישראל מרק | "הריקוד" | טוש וצבעי מים על נייר 35x50 ס"מ | 2014
2. יונתן סינגר | ללא כותרת | עיפרון ואקריליק על בד 30x44 ס"מ | 2014
3. שרי צור | "נוף מטיול בגרמניה" | עיפרון, אקריליק ופנדה על נייר 35x50 ס"מ | 2014
4. רוני פקלר | "בית אוטו ואיש" | טכניקה מעורבת, קולאז', גואש ופנדה על קרטון 35x35 ס"מ | 2014

מוניקה הדרי (קיבוץ גבת)

העבודה "קיפולי חומר" הינה סדרת דימויים המורכבת יחדיו של פני חיות שונות שחלקן ניתנות לזיהוי וחלקן בדיוניות. לחלק מהחיות יש הבעה אנושית: חיוך או מבט תמוה, חוקר, עייף ומהורהר. מוניה מספרת: "אני עובדת בחומרי stone-ware "צמח" [ציפי, מוניה, חומר] שפיתחתי עם חברתי למקצוע ציפי איתי, לעיתים אני מפתחת טכניקה משלי שמתבקשת מצורכי הביטוי המסוימים שלי. ידועה האמרה כי "ישנם קרמיקאים של בוך ישנם קרמיקאים של אש", כשהראשונים מתמקדים בעיצוב הצורני והאחרים בתהליך הזיגוג והשריפה. בעבודה בחומר, בה אני מעורבת כבר למעלה משני עשורים, למדתי שרק ראייה כולית, כלומר חשיבה מראש על הצורה, הצבע והשריפה, תוך הענקת חשיבות שווה לשני האלמנטים האלה, רק ראייה כזאת יוצרת דבר שלם" - (מוניקה הדרי).

מיכל ויטלס (מושב בית שערם)

הדמות האנושית היא מוטיב מרכזי בעבודתה של מיכל. בתערוכה זו מוצגת דמות נשית הריונית, השרועה על מזרן. ספק ישנה, שקועה בעולמה. כך גם המזרן כמו מרחף ו"מודבק" בחלל לא מוגדר. הדמות ההריונית מכונסת בעולמה ולא מישירה מבט לעברנו. מיכל כתמיד מבקשת באמצעות דיוקנאותיה השונים לצייר משהו מעצמה ולבחון באמצעותם מצבים נפשיים, ואת החבוי הפנימי המבקש לפרוץ החוצה ולהתגלות. לדבריה: אולי כמו כל צייר בעצם, אני מציירת את עצמי. הציור גמור כאשר אני מצליחה להגיע להרמוניה בין כל מרכיביו, הכוללים את הקומפוזיציה, הצבעוניות, הבעות הפנים והגוף ועוד "משהו" שמעלה אותו קצת מעל לסך כל אלה."

מרינה לוי פורמן (נהלל)

עיסוקה של מרינה באמנות הצילום עיקרו בצילומי טבע ונוף. כאשר נוף העמק מספק עבורה מקור השראה. בתערוכה זו היא מציגה תצלום מונוכרומטי של עץ בבדידותו, אותו היא מכנה "שקט לרגע". ותצלום נוסף שצולם בשדות השיבולים בנהלל, הנדמה כי הוא הניסוח הצילומי לשיר הידוע: "ים השיבולים שמסביב על גליו לשוט יצא הרוח. אלף חיוכים אלי שלח האביב, שמש חביבה יצאה לשוח...". מרינה מכנה את תצלום השיבולים, בשם "לחזור הביתה". לדבריה: "כשאני מצלמת הרבה משירי של אריק איינשטיין עולים לי בראש ומחברים אותי לילדותי בברית המועצות ולארץ ישראל של עכשיו".

משה שוחט (תמרת)

מציג סדרת פסלים המשלבים בין שני חומרי טבע הנמצאים בעמק: העץ והאבן, לכדי יצירה פיסולית אחת. בתערוכה מוצג "הנמר המעופף" אשר נוצר בהשראת סמל היחידה בה שירת, עשוי עץ אקליפטוס ואבן גלילית. הפסל בדמות יצור העשוי לאזכר את הספינקס (יצור מיתולוגי, המתואר כשילוב של אריה עם ראש אדם, בעל כנפיים) ראש נמר הנטמע בין כנפיו וידיו המגולפות עץ. כמו כן מוצג פסל נוסף, המכונה: "אלונקה" בהשראת מראות מן המלחמה, העשוי שיש יווני ועץ אקליפטוס. וכן "ראש אישה" המפוסל מאבן גלילית ועץ אקליפטוס. "בעבר יצרתי פסלים העשויים מחומר אחד - עץ או אבן, ולאחרונה גיליתי את הכוח שיש בשילובם יחדיו ביצירה אחת. אני מתחבר ונהנה לעבוד עם חומרים פשוטים וניגשים, הנמצאים סביבנו. שני חומרים אלו משלימים אחד את השני בטבע וכך גם בעבודתי" - (משה שוחט).

נירה יעקובי [תמרת]

מציגה ציור המבטא את התרשמותה מנשות הודו הנפלאות. במהלך מסעותיה התיידדה נירה עם נשות הודו מרג'סטאן, הנושאות את החיים על כתפיהן: מגדלות הילדים, רעות צאן, בונות חומה, עמלות בשדות ועוד. כל זאת כשהן עטופות בצעיפים המסתירים את יופיין ואת שכלכן. יחד עם הקושי הרי שבכל הזדמנות הן שמחות לגלות צחוק אמיתי וחדווה. "הנשים היהודיות, העמלות בעבודה קשה וראשונית - בניית חומות, סלילת כבישים ועבודת אדמה ויחד עם זאת יודעות לשיר, לצחוק ולשמוח, מזכירות לי את חלוצי העמק שייבשו ביצות, יצרו והקימו יש מאין וידעו לשמוח. ביניהם היו סבא וסבתא שלי יעקוב וחנה ירדנאי ממקימי נהלל. מאז עברו הרבה מים בעין יעקוב וכבר לא עובדים כיום בשיטות האלו, אבל בהודו זה עדיין קיים" - (נירה יעקובי).

נמרוד שנטל [גבעת אלה]

מציג רישום בפחם על נייר המורכב משני חלקים (דיפטיך). הרישום מעניק לנו הצופים איורה נוסטלגית, התרפקות אל עבר תקופה שחלפה. הרישום נרשם מתוך התבוננות בצילום שחור/לבן שצולם כנראה בשנות ה-60. ברישום נראות אם ובתה המביטות אל עבר יישוב הממוקם בנוף הפתוח, כשלראשה של האם מטפחת קשורה המתבדרת ברוח. הנוף אינו נוף אירופאי טיפוסי אלא נוף עם צביון ישראלי-ים תיכוני ומוטיבים המאפיינים את העמק. אך לדברי נמרוד אין הוא יודע בוודאות היכן צולם הצילום. "התחלתי לצייר לפני שלוש וחצי שנים, את הלמידה ברוכה אני עושה באופן עצמאי ומצייר בעיקר מהתבוננות" - (נמרוד שנטל).

נעמי מקלאווד [תמרת]

ה"חמצניות" של בריכות הדגים בקיבוץ הזרע, הפועלות לשם ריכוז החמצן המומס במים, הופכות בצילומיה של נעמי לאובייקט קסום המשרה איורה ציורית ונוסטלגית. "מעשה הקסם" מתרחש באמצעות צילום ותפיסת רגע נוגה של אור, וכן בחירה ארגונית קומפוזיציונית לחיתוך הפריים המסוים, מתוך סך הנוף המימי של הבריכה. כך, ובשילוב נגיעות עיבוד קלות, נעמי מצליחה להשרות בצילומיה אלו איורה חלומית במקצת, וכמו מפקיעה את החמצניות מתפקידן הסיזיפי.

סיגל שמיר [גבעת אלה]

בוגרת "בצלאל" - המחלקה לעיצוב קרמי. מציגה יצירה פיסולית עשויה חמר המאזכר בצבעו צבעי אדמה. היצירה, מזדלגת באופייה, מורכבת ממערכת המאפשרת החלפה, פירוק והרכבה של החלקים באופנים שונים. האלמנטים המופיעים ביצירה לקוחים מהצמחייה של נופי העמק והארץ: עלים, עצי ברוש ועצי הדר. ביצירה האלמנטים לא שומרים על פרופורציות קבועות הקיימות ביניהן בטבע, בעקבות כך האלמנטים מתפקדים בראש ובראשונה כקבוצת צורות בעלות קשר עיצובי ביניהם ובין החללים הנוצרים ביניהם. כמו כן ביצירה מתקיים משחק בין אור וצל וכן דו שיח בין הדו לתלת ממד.

1.

2.

3.

עזרא צמרי ז"ל (קיבוץ מרחביה)

נולד וחי בקיבוץ מרחביה - (1936-2010), הוריו היו ממייסדי הקיבוץ. יוצר בעל עין כוחנת, לכ רגיש וידיי זהב. במהלך 25 שנה תיעד בצילום שקופיות את ההווה היומיומית בקיבוץ. בראשית שנות ה 90 כשהוא בן 55 עשה הסבה מצילום לציור, ולמד ציור במכללת עמק יזרעאל. עבודותיו מבוצעות בטכניקה ייחודית המשלבת בין אפליקציה וקולאז', תוך שימוש ססגוני בחומרי טקסטיל וטבע. יצירתו מתאפיינת בסגנון נאיבי, נרטיבי רב צבע, המספרת את סיפורו של הקיבוץ. השראתו לעבודותיו הייתה הקיבוץ על שדותיו, ענפיו, חגיו ואנשיו. יחד עם זאת ניכרת השפעה גדולה לעמק - גבעת המורה שמעליו והאדמה והחי שלמרגלותיו. העבודות המוצגות בתערוכה: עבודת השדרה, פרות ברפת, כבשים חוזרות מן המרעה. עזרא חי, נשם וחלם את העמק, ומי שחולם - וגם מי שער - יכול לראות את שדותיו של העמק ורודים וכחולים, ואת השמיים אדומים ואת גבעת המורה מחליפה צבעים... בדיוק כמו בעבודות המוצגות כאן.

ענבל נצר (תמרת)

מציגה את "סלע המגלשה", רישום בעט כדורי, המבוסס על הסלע הידוע בוואדי של תמרת. לדבריה: "כאמנית שגדלה בתמרת, זכיתי להיות מוקפת תמיד בטבע ובקסם של עמק יזרעאל. "סלע המגלשה" נמצא בוואדי מתחת לבית שלי והוא שם דבר, שכל חברי הילדות מכירים. בביקורי האחרון בוואדי נהניתי להתבונן שוב בסלע היציב והנוסטלגי שתמיד מחכה שם בפיתול". ענבל עוסקת במספר "חזיתות" באמנות המרכזיות שבהן: מוזיקה ציור וכתובה. לאחר סיום לימודי מוזיקה ב"רימון", ליומן, במחלקה לאמנות רב תחומית ב"שנקר". "שש שעות ציור חופשי. הזמן עף כמו יונה מבהולת שפתחו לה דלת אחרי שנים בכלוב" - ("אני ומכחולים" / ענבל נצר).

1. **ציביקה רוזנברג** | ללא כותרת | צילום על בד סלס 100x50 ס"מ | 2014
2. **יורם לילך** | "שדרות ברושים" | טכניקה מעורבת, אקריליק ורשת על בד 57x67 ס"מ | 2011
3. **תרצה (אריב) ואמצייה אשכנזי** | "To wash or not to wash" | אובייקט פיטולי, טכניקה מעורבת, כיור עתיק, ברזל ופיליס 125x25 ס"מ | 2009

בוגרת תואר ראשון באקדמיה לאמנויות di Belle Arti, מילאנו, איטליה, ותואר שני באוניברסיטת חיפה, תלמידתם של האמנים: יעקב דורצ'ין, שרון פוליאקין, פיליפ רנצר וציבי גבע. ג'וס מציגה בתערוכה סדרת תצלומים של תחנות מים שצולמו בעמק יזרעאל, הסדרה מכונה: "Twenty six Water Stations". תצלומי תחנות מים לאורך דרך עפר, החל מקיבוץ רמת דוד, מקום מגוריה, עד למקום עבודתה ביוקנעם. התצלומים מבטאים אינטגרציה צבעונית של התחנות לצרכי חקלאות ולשימושים אחרים. בסביבתם: שטחים חקלאיים, דרכי עפר, מרכזי מזון לבע"ח ואזורים מיושבים. לדבריה הסדרה נוצרה בהשראת האמן האמריקאי: Ed Ruscha בהתייחסות לעבודתו "26 תחנות דלק".

"Twenty six gasoline Stations".
 "For this work I was inspired by the simple, factual records style taken photographs of Ed Ruscha. Unlike Ruscha I chose to use color since the color part in these images is characteristic for the objects photographed"- (Jos Raban)

ג'וס רבן | Twenty six Water Stations | סדרת צילום על נייר 100x250 ס"מ | 2014

ג'וס רבן [קיבוץ רמת דוד]

פטריסיה הלר [כרמיאלי] [קיבוץ גניגר]

ילידית ברזיל, מתגוררת מזה שלושים שנה בעמק. אך לדבריה ברזיל עדיין מהווה עבורה תכלין לכל הטעמים הממלאים את חייה, ובנשמתה היא עדיין ברזילאית. בציוריה היא מבטאת את התחושות הגעגועים לברזיל על נפיה, צבעיה והנשים שבה. "העמק - מקום מגוריי הנוכחי הוא הנקודה הכי רחוקה ממקום ילדותי שבחופי ריו דה ז'ניירו, העמק מעניק לי את הריחוק המאפשר התבוננות ומעניק השראה" - (פטריסיה הלר כרמיאלי). בתערוכה היא מציגה בפנינו את "ריטה" שצוירה בעקבות שירו של האמן והמלחין הברזילאי צ'קו בוארקה - "ריטה לקחה ממני את החיוך ובחיוכה שלה - את כל עולמי".

פונה בצילומיו אל יופיו הנשגב של הטבע, אל הנופים הפתוחים ובעלי החיים המצויים בו. צביקה ממתין ללכוד את הרגע בעדשתו. כאשר ההכרעה הרגעית לעיתים בלתי צפויה, התאהבות ברגע חולף, כך למשל קרה הדבר בצילום המוצג בתערוכה - "דהירת סוסים במרחב הירוק" - צביקה מספר: "נסענו לכיוון ביצת נוב לשם צילום איחסים, בזווית העין קלטתי את עדר הסוסים, פרקנו מהרכב, שלפתי את המצלמה והתחלנו לצלם, זה הסיפור מאחורי הצילום לפעמים מקרה מביא את הצילום" - (צביקה רוזנברג). תצלומיו כמטונימיה המכילה את רוח המקום. "צילומים אלה המוצגים בתערוכה מוקדשים לחברי הצלם אלון מאור ז"ל".

צביקה רוזנברג [שימשית]

אדרי שמעון ז"ל (קיבוץ יפעת)

בן עטר מרסל, אחותו של שמעון, מקיימת את צוואתו להצגת ציוריו. במהלך חייו, הציג שמעון בתערוכות בארץ ובעולם וזכה בפרסים שונים אודות יצירותיו. שמעון למד בבית ספר הגבוה לאמנות בצרפת "EAUX ARTS", עלה ארצה בגיל 31 מצרפת, ונפטר בגיל 52. ציוריו מאופיינים בצבעוניות עזה והתייחסות לסיטואציות אנושיות. בתערוכה זו מוצגים שניים מציוריו, בטכניקה של שמן על בד: "חיזורים" - המבטא גישה הומוריסטית ורעננה אודות "אהבה מאוחרת", בציור מוצגים חיזורים חינוניים של בני הגיל השלישי אחר שלוש גרציות מלכינות שיער. והציור הנוסף "הליצן המשעשע" המעוניין לשמח את סביבתו, אך הסובכים מתעלמים מנוכחותו, וממשיכים בזעף בענייניהם.

שמואל רוכין (תמרת)

מציג בתערוכה תצלום "ללא כותרת" אשר צולם באגמון החולה. יחד עם זאת מן הראוי לציין הנוף המוצג אינו מזהה דווקא עם מקום מסוים ועשוי להיקרא על ידי הצופה כ"נוף ארצישראלי" שאפשר שיתקיים במקומות שונים ברחבי הארץ. הצילום צולם בטכניקה צילומית המייצרת תחושת טשטוש בין האובייקטים המצולמים כמו משיכות מכחול הנמסכות זו בזו וכך העצים החומים, הירוק ותכלת השמים כמו נמסכים ונטמעים האחד בשני והצילום מקבל איזו איכות ציורית של נוף מופשט אקספרסיבי בעל ניחוח מסתורי ורומנטי. הצילום מהווה עבור שמואל כתחביב, לדבריו: "ההסתכלות שלי את האנשים והנוף היא דרך העדשה" (שמואל רוכין).

תרצה אשכנזי ארבל ואמציה אשכנזי (תמרת)

יצירתם המשותפת המוצגת בתערוכה מכונה בשם - "To wash or not to wash". מדובר על אובייקט פיסולי הממוקם בחלל, אותו ניתן לפרש תחת קונטקסט סובייקטיבי פתוח. היצירה מורכבת מחומרים שונים המאוכלסים יחדיו: כיור עתיק, מעמד ברזל, ברז מזהב וסרט פילם ישן. ניתן לפרש את העבודה בהתייחסות טכנולוגית לשינויי הזמן, וכן באינטרפרטציות פילוסופיות אחרות. דוגמת: האם, ולו היה ניתן ואפשר וכדאי, לשטוף ולמחוק חלקים מהעבר? על ביצוע יצירת הברזל אחראי - אמציה. תרצה ציירת ופסלת, היצירה בתערוכת רבות ברחבי הארץ. האני מאמין שלה הוא: "להיות נאמן לעצמך, להיות קשוב לאמנות בת זמננו, אבל לשמור על חופש היצירה - בדרך שלך", עוד לדבריה: שם היצירה: "לשטוף או לא לשטוף" (על משקל "להיות או לא להיות") מתייחס לחומרים הישנים, כמו הפילים לדוגמה, ששימשו לצילום סרטים בעבר, וההשוואה המתבקשת לטכנולוגיה העכשווית, מעלה את הדילמה - עד כמה אנו משמרים ומכבדים את העבר. כך גם הכיור העתיק, ככלי קיבול המכיל את העבר - מעל כל האלמנטים המורכבים באובייקט מרחפת הדילמה, המחזירה אותנו לשם העבודה. (תרצה אשכנזי ארבל).

מוניקה הדרי | "קיפולי חומר" | חמר 160x100 ס"מ | 2014

מועצה אזורית עמק יזרעאל

התערוכה במסגרת אירועי פסטיבל חלב ודבש 2014

הפקה: דוד הירש, תמר

אוצרת: נורית טל-סנא

עיצוב והדפסה: סטודיו הירש, פרינס אקספרס, רמת ישי.